

РЕШЕНИЕ

№ 3720

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 07.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **3500** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от В. Б. С. срещу решение № ПИ-110/4.4.2023 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № С 220022-000-0143787/23.3.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. № 22060021002/2006 г., с което е отказано прекратяване на принудителното изпълнение срещу жалбоподателя поради изтекла давност за събиране на задължения за лихва в размер на 269,52 лв., по данъчна декларация от 22.4.2014 г.

Жалбоподателят твърди, че неоснователно е прието, че не следва да се погасяват задължения по давност за периода 1.1.2013 г. – 31.12.2013 г. с аргумент, че давността е прекъсната с налагането на обезпечение с постановление от 27.12.2019 г. Наложеният запор не може да породи действие, тъй като не е имал никакви сметки в банката, до която е отправено запорното съобщение.; не може да се запорира нищо, което не съществува в правния мир. Решението противоречи и на предходно решение - № ПИ-19/20.1.2020 г., постановено от същия орган – директора на ТД на НАП С.. В това решение се оставя без разглеждане жалбата на В. С. срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки с мотива, че няма правен интерес от жалбата доколкото не е налице ефективно наложен запор, поради което давността не е спряна по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С. не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в необходимата писмена форма и при спазване на административно-производствени правила.

Установява се, че по отношение на жалбоподателя е образувано изпълнително дело № 22060021002/2006 г. на ТД на НАП С. за принудително събиране на публични вземания.

С постановление от 27.12.2019 г. е наложен запор върху негови вземания в „Уникредит Булбанк“ АД. Връчено е запорно съобщение, като видно от отбелязването в него жалбоподателят не е клиент на банката.

Именно посочените факти са послужили и като обосноваване решението № ПИ-19/20.1.2020 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на В. С. срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки с мотива, че няма правен интерес от нея доколкото не е налице ефективно наложен запор, поради което давността не е спряна по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Решението не е обжалвано, поради което и е влязло в сила.

С оспореното в това производство решение ответникът е приел, че е налице спиране на давността с постановлението за налагане на обезпечителни мерки, по арг. от чл. 172, ал.2 ДОПК. Приел е, че са предприети и множество други изпълнителни действия, с които е прекъсвано течението на давността.

Предвид така изложеното настоящият състав намира следното.

Основателно е твърдението на жалбоподателя, че по арг. от чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК давността следва да се счита, че спира да тече от налагането на запора. В случая такъв не е наложен предвид липсата у жалбоподателя на вземане спрямо „Уникредит Булбанк“ АД, спрямо която банка е наложен запор и на която е изпратено запорното съобщение.

Освен спиране на давността, като основание за отхвърляне на жалбата ответникът е посочил, че са издавани „множество разпореждания“ за присъединяване на вземания, именно с които давността е прекъсвана.

Тези изводи са незаконосъобразни.

Съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. В случая обаче разпорежданията за присъединяване на вземания не са такива по предприемане на действия по принудително изпълнение, по арг. от чл. 215 ДОПК. Съгласно цитираната норма, наименована „Способи за принудително изпълнение“:

Чл. 215. (1) Принудителното изпълнение на вземанията по реда на този кодекс се извършва чрез:

1. (доп. - ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) изпълнение върху вземания и парични средства в банките и други доставчици на платежни услуги;
2. изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника;
3. изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа.

По аргумент от посочената норма, както и при съобразяване на основните принципи на изпълнителното производство следва да се посочи, че действията по присъединяване на дела не биха могли да са такива по чл. 172, ал. 2 ДОПК. С тях не се предприемат реално действия по принудително изпълнение, не се осъществява принуда с оглед удовлетворяване на вземане, а единствено се извършва

„реорганизация“ по отношение на образувани при публичния изпълнител производства.

Мотивиран от горното и на основание чл.268 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата подадена от В. Б. С., ЕГН [ЕГН], решение № ПИ-110/4.4.2023 г. на директора на ТД на НАП – С., както и разпореждане № С 220022-000-0143787/23.3.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. № 22060021002/2006 г., с което е отказано прекратяване на принудителното изпълнение срещу жалбоподателя поради изтекла давност за събиране на задължения за лихва в размер на 269,52 лв., по данъчна декларация от 22.4.2014 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: